

[Erling Dinesen.]

arbejdsløshedsunderstøttelse i et understøttelsesår. Resultatet af dette forslag blev, at dageantallet blev forhøjet fra 270 til 285; det var der altså enighed om såvel i folketingsudvalget som her i tinget. Ændringen havde imidlertid kun virkning for perioden fra 1. oktober 1967 til 30. september 1968, idet arbejdsministeren på daværende tidspunkt gjorde gældende, at ordningen ikke måtte foregribe et revisionsforslag, som skulle komme i efteråret 1968, og vi var for så vidt også enige om, at vi ikke skulle foretage os noget, som kunne foregribe en sådan revision.

Nu har arbejdsministeren imidlertid udsendt revisionen af loven, og det betyder i realiteten, at den forbedring, som blev opnået, er bortfaldet. Det finder vi er uheldigt. Vi mener, at behovet for denne yderligere hjælp fortsat er til stede, og den vil jo blive aktuel henimod efteråret i år; derfor ønsker vi bestemmelsen genindført.

Yderligere omfatter spørgsmålet aldersgrænsen for nydende medlemsret i en arbejdsløshedskasse. Jeg tror, de fleste vil være enige om, at den nuværende aldersgrænse på 60 år er forældet. Der er et stigende behov for, at også personer over 60 år kan opnå nydende medlemsret i en arbejdsløshedskasse. Det skyldes ikke mindst de meget stærke strukturændringer, som foregår i erhvervslivet i disse år. Det sker meget ofte, at personer i alderen omkring de 60 må skifte erhverv; det gælder ikke mindst forskellige grupper af selvstændige erhvervsdrivende, det gælder landbrugere, handlende m. fl. I mange tilfælde går de pågældende ind på arbejdsmarkedet som lønmodtagere, og det vil derfor være rimeligt, at de kan opnå nydende medlemsret af en arbejdsløshedskasse. Forholdet er det, at arbejdsløshedskasserne er positivt indstillet over for en sådan ændring af loven, og jeg håber, at også arbejdsministeren er det.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard): Det er jo ikke ret længe siden, at jeg her i tinget havde lejlighed til at gøre rede for problemerne omkring det arbejde, der sker i det sagkyndige udvalg vedrørende arbejdsløshedsforsikringen. Jeg oplyste dengang, at det ikke havde været muligt for udvalget

at afslutte sit arbejde inden for de givne tidsmæssige rammer, og at jeg ville tage en forhandling med udvalgets formand og med formændene for de organisationer, som er repræsenteret i udvalget, for derved at få grundlag for en bedømmelse af mulighederne for at opnå et positivt resultat gennem en fortsættelse af udvalgsarbejdet.

Endvidere udtalte jeg, at det var min foreløbige vurdering, at der er en så stærk indbyrdes sammenhæng mellem de forskellige sider af den opgave, arbejdsløshedsforsikringsudvalget beskæftiger sig med, at man ikke kan tage dele ud til særskilt behandling, såfremt man har et alvorligt ønske om, at udvalget skal kunne fortsætte sin virksomhed. Det er stadig min vurdering.

Gennem de drøftelser, jeg siden min redogørelse her i tinget den 13. december i fjor har haft med udvalgets formand og med organisationsformændene, har jeg fået grundlag for en sådan bedømmelse af situationen, at jeg har kunnet bede udvalgets formand, amtmand Wechseltmann, om, så snart det er muligt, at foranledige udvalgsarbejdet genoptaget samt endvidere om at tage kontakt med socialreformkommissionen med henblik på, at arbejdet i denne kommissions sikringsudvalg, som behandler spørgsmålet om dagpenge i anledning af sygdom og arbejdsulykke, kan foregå parallelt med arbejdet i arbejdsløshedsforsikringsudvalget. Skal man tilstræbe en koordination af reglerne inden for de 3 dagpengeområder, er dagpengerettens udstrækning jo nok et af de punkter, som straks melder sig.

Med hensyn til aldersgrænsen for optagelse i arbejdsløshedsforsikringen kan jeg sige, at jeg umiddelbart har sympati for tanken om en ændring af den gældende 60 års grænse, men om ændringen bør ske ved, at grænsen generelt forhøjes, eller ved at grænsen gøres smidigere gennem en dispensationsadgang står jeg noget tvivlende over for. Dispensationsadgangen var den løsning, som den daværende arbejdsminister selv pegede på i 1967 over for det folketingsudvalg, der behandlede forslaget til arbejdsløshedslov, og over for arbejdsløshedsforsikringsudvalget i forbindelse med udvidelsen af udvalgets kommissorium.

På den baggrund, som jeg her har nævnt, må jeg anse det for mindre hensigtsmæssigt